

— Хаджи Никола, приятели сме, съседи сме, тачимъ се като хора, ала да ти кажа: синътъ ти отъ сега е станалъ хайдутинъ . . . Она день хвърлилъ моя синъ въ тинята, та сега детето лежи болно. Вразуми го, за да не го вразумятъ заптиетата . . .

— Ехъ и ти, хаджи Гендо, — обади се даскалъ Димитъръ, преди хаджи Никола да отговори. — Какво сте го нарочили детето? Той ми е най-добриятъ ученикъ. Като сте рекли, че билъ палавъ . . . Палавъ е, защото е дете!

Хаджи Никола нищо не каза. Той излѣзе изъ кафенето съ приведена глава, върна се въ кѣщи, повика сина си въ друга стая и дълго му приказва. Димитъръ търпеливо слуша, а после изведнажъ отсѣче:

— Грѣхота е тате, и ти да си на страната на турцитѣ. Даскалътъ казва, че тѣ сж ни заробили, а ти имъ държишъ страната! . . . И хаджи Гендо! И той е като турцитѣ!

Бащата дълго се взира въ тъмнитѣ очи на сина си.

— — —

Следъ отпускъ черква първенцитѣ отъ махалата се събираха въ кафенето на приказка. Димитъръ дълго се навърта наоколо, докато се убеди, че баща му не е тамъ, а сетне отвори вратата, подаде главата си и викна:

— Хей, турци и потурчени българи, вие ме ковладите предъ баща ми, ядосвате го, ама да знаете, че единъ день всички ви ще изколя!

Вратата се хлопна бързо, а въ кафенето избухна смѣхъ. Но между веждитѣ на даскала легна гънка.

Той познаваше своя ученикъ и вѣрваше, че заканата му ще бѣд изпълнена.

— — —

Димитъръ изпълни заканата си.

Подиръ осемнадесетъ години той мина съ отборъ юнаци презъ Дунава и дойде въ поробената ни родина да освобождава българитѣ отъ турци и потурчени българи.

Никой българинъ не знае кжде му е гробътъ, но всички знаятъ името му Хаджи Димитъръ.

Змей Горянинъ

